Forsøgsarbejdet skal kunne bringe et godt Resultat. Det skal være Hjemmebagning, ikke Fabriksbagning, der skal arbejdes med.

De forskellige gamle Bagemetoder maa lægges til Grund for de praktiske Forsøg med Hjemmebagning; og det vilde være af Værdi, om Husmødrene selv kunde kommme ind paa Husholdningshøjskolen og vise Lærerinderne og Professoren i Kemi, hvordan de bærer sig ad, for mere end ved noget andet Arbejde gælder det ved Bagningen, at det er Haandelaget, det kommer an paa. Brød af samme Slags Mel og efter samme Bagemetode lykkes for en og mislykkes for en anden.

Mange Husmødre har opgivet Hjemmebagnnigen af Rugbrød paa Grund af Kornrationeringen under Krigen og har nu lidt svært ved at komme i Gang med Hjemmebagningen igen, tildels fordi de har ondt ved at faa tilstrækkelig Hjælp til det huslige Arbejde. De fleste bager dog endnu deres Sigtebrød og andet Fintbrød; de bager i Komfurovnen en Gang om Ugen. I Byerne er det gaaet tilbage med Hjemmebagningen, fordi Brændselet er saa dyrt. Det er strengt Arbejde at bage 1 Tønde Rugmel, og det er heller ikke altid saa let at skaffe godt Brændsel til den store Bagerovn; men kunde man i Hjemmene paa Landet faa en Ovn, som var let og billig at fyre op, og som kun var beregnet til Brød af 2—3 Skæpper Rug, saa vilde det vist gaa helt let med at komme tilbage til Hjemmebagning af Rugbrød, for det er ikke noget uoverkommeligt Arbejde at ælte 20—30 kg Mel til Rugbrød og Sigtebrød; og saa kunde man maaske faa den Skik indført, at man skulde bage en Gang hver eller hver anden Uge.

Det praktiske Arbejde støttet af den videnskabelige Forskning paa Statens Husholdningshøjskole skulde hjælpe Husmødrene til at faa alle Forhold lagt saaledes til Rette, at de selv kunde komme til at bage deres Brød og gøre det godt. Brødkorn og Brød giver 40—60 Procent af Kostens Næringsindhold i Arbejder- og Middelstandshjem, saa det betyder noget, at vi faar godt Brød.

Ude fra.

—o—

Kvindernes Boligkongres i Kristiania.

Der meldes af norske Kvinder, at Kongressen blev en Begivenhed — en Oplevelse.

Fire Hundrede Kvinder var samlede i Kristiania for at deltage i Kongressen — de socialistiske Kvinder skal have vist paany, hvor stærkt man fra den Side staar i Organisationen, de var kommet, fordi de *vilde* noget, de havde deres Plan gennemtænkt.

Det smukkeste Bevis for, at den rette Arbejdsvilje var til Stede gav sig vel nok Udslag i Vedtagelsen af Resolutionen angaaende Boligrationeringen, hvor Kvinderne fra velstillede Hjem gik deres betrængte Søstre i Møde, i fuld Forstaaelse af, hvor mange Vanskeligheder det vil medføre, at give fremmede Elementer Adgang til Hjemmene med den store Plads, men ogsaa i Forstaaelse af, at det uundgaaelige maa man bøje sig for, naar Samfundet stiller Fordringer til Broderaand.

I „Hjemmenes Vel" hedder det derom:

„Vi maa ha ryddet op i al denne bolignøden før vi tør sætte os ned med de overflødige rum, som vi før syntes, vi hadde ret til, og som vi nok kanske i fremtiden igien kan glæde os til, — baade for os og for de andre."

Et dybt Indtryk paa Forsamlingen gjorde Tal, som fremsattes af Fru *Kjeldsberg*, Mødets Dirigent, da hun aabnede Mødet. I London — Millionbyen — bor der saaledes gennemsnitlig 8 Personer i hvert Hus, mens der i Kristiania bor 36 Personer i hvert Hus.

En anden Statistik, der følger Bolignødens Fodspor, viser, at i London fødes udenfor Ægteskab 4 Børn af 100 Fødsler — i Kristiania 17.

Kongressens engelske Gæst Dr. *Marion Philips* holdt derefter en Tale over Emnet „British Women and Houssing Problems", hvori hun betog Tilhørerne og viste, at Englænderne i dette betydningsfulde Spørgsmaal er langt forud for os i de skandinaviske Lande.

Under Navn af „Home policy" er der blevet arbejdet; allerede i 1918 begyndte engelske Kvinder en „houssing campagne". De udsendte Skemaer til Millioner af Husmødre i Landet og spurgte dem, hvad de var mest misfornøjede med ved Husenes Indretning. Den derved indvundne Kundskab blev samlet, og af Staten krævede man, at alle Hjem-Planer skulde forelægges en Kvindekomité, et Krav, der blev gennemført og blev til Velsignelse for tusinder af Hjem.

De engelske Kvinder vil bort fra Lejekaserne-Systemet; det kan anvendes for gamle og enligt stillede, men ikke give Hjem for Familier med Børn. Og de er naaet dertil, at der ikke længere føres Debat om dette Spørgsmaal. De forlanger Bad i hvert Hus.

I 1917 stiftede Lloyd George en Genrejsningskomité og satte Boligsagen først paa Programmet; det siger sig selv, at Kvinderne flokkede sig om ham — i England ser man med Fortrøstning en ny Dag dæmre.

Generalsekretær *Gjerløff*, hvis Skrifter burde være læst af alle, der har social Interesse, tog Anledning af Kongressen til at udtale som sin Mening, at „Kvinderne netop i Boligsagen har en Sag, som de kan tage op, som deres egen. En Sag, som Kvindeverdenen kan modnes paa i politisk Tænkning."

200.000 Krigsfanger i Sibirien.

Til „Dansk Hjælpeaktion for Krigsfangers Hjemsendelse" er sendt et Opraab fra østerrigske Kvinder, hvori disse paa den smerteligste Maade beder danske Kvinder være dem behjælpelige med at skaffe Midler til Hjemmetransport for Mænd og Sønner, som endnu opholder sig som Fanger i Sibirien under umenneskelige Kaar.

Ved et Møde afholdt den 21. Maj blev det paa Grundlag af dette Opraab vedtaget af „Dansk Hjælpeaktion for Krigsfangers Hjemsendelse" at nedsætte et Forretningsudvalg, hvis Opgave skulde være at samle Penge og organisere et Arbejde med det Formaal at komme Fangerne til Hjælp.

Sekretæren i Udvalget, Frk. Michella Erichsen gjorde i forrige Uge ved et Møde Rede for Planer til en Vrdens-Aktion, som man haaber at faa rejst i dette Øjemed og for den Delagtighed, Danmark og danske Kvinder bør tage i den.

Mange af disse ulykkelige Fanger har opholdt sig i Sibirien siden det første Krigsaar, 200,000 findes endnu tilbage, mens der maa regnes flere Gange med dette Tal, for at tælle de Krigsfanger, der ligger begravet i sibirisk Jord. Man har kaldt Sibirien Verdenshistoriens største Fællesgrav.